

دکتر امیر منصور میری: اندیشمندی خدمتگذار

سالها دل طلب جام جم از ما می‌کرد

وان چه خود داشت ز بیگانه تمنا می‌کرد
حافظ

گاه کتابی باارزش، انگشتری گرانبها، بشقابی عتیقه به دستت می‌رسد ولی تو ارزش آنرا نمی‌دانی و سالها طول می‌کشد تا به ارزش آن پی ببری. چه بسا وقتی به ارزش آن پی می‌بری دیگر خیلی دیر شده و آن چیز دیگر در دسترس نیست.

من سال ۱۳۵۴ در رشته برق دانشکده فنی پذیرفته شدم، ولی سال‌ها طول کشید تا کیفیت عالی دانشکده‌ای که به رایگان در آن تحصیل می‌کردم برایم آشکار شود.

زمانی که دست روزگار مرا از خانه و کاشانه و یاران و عزیزان به کشوری دیگر پرت کرد و من در دانشگاه صنعتی چالمرز درس خواندم، پژوهش و تدریس کردم، در یافتن کیفیت دانشکده فنی که آن روزگار در آن درس می‌خواندم چقدر بالا بود و دست کمی از دانشگاه‌های خوب اروپا نداشت و کسانی که این دانشکده ساختند و مدیریت کردند، بی‌شک اندیشمندان هوشمند و مردان و زنانی کوشائی بودند.

اکثر استادان دکترای خود را از بهترین دانشگاه‌های دنیا دریافت کرده بودند. اکثر استادان مقالات پژوهشی و علمی قابل ملاحظه در نشریات آن روزگار داشتند. اکثر استادان نویسندگان قابل علمی بودند و کتاب‌های درسی ماندگار تالیف کرده بودند.

حتی استاد زبان انگلیسی، زبان مادری انگلیسی بود. معلم ادبیات فارسی دکترای ادبیات فارسی داشت و نویسنده‌ای مطرح بود. فقط نگاهی به آثار دکتر پرویز جبه‌دارمارالانی (برق 42)، مهندس مسعود سلطانی، دکتر محمد هادی شفیعی‌ها، دکتر صغری و دکتر مقدم نمودار سطح استادان آن روزگار بود.

بخش بزرگی از این کیفیت مرهون مدیریت، دکتر امیر منصور میری، رییس دانشکده فنی دانشگاه تهران بود

دکتر امیرمنصور میری، استاد و رییس دانشکده فنی دانشگاه تهران در سال 1314 در اهواز به دنیا آمد. دوران دبستان را در مدارس کوکبیه و غضائری و سال‌های متوسطه را در دبیرستان‌های شرف و البرز تهران گذراند و پس از اخذ مدرک دیپلم از دبیرستان البرز در سال 1332، برای ادامه تحصیل راهی آلمان شد. از هم‌کلاسی‌های وی در دبیرستان شرف، مرحوم دکتر مهدی قالیبافیان، دکتر اردشیر جهانشاهی و شهید احمد قندچی - از شهدای 16 آذر 1332 - بودند .

وی در سال 1339 مدرک فوق لیسانس خود را از دانشگاه هانور اخذ و برای ادامه تحصیل به دانشگاه کارلسروهه رفت و در آنجا در سمت دستیار شروع به فعالیت کرد. وی در سال 1344 دکتری مهندسی برق خود را از این دانشگاه اخذ کرد و پس از آن به مدت یک سال فعالیت‌های علمی خود را در آن دانشگاه ادامه داد .

دکتر میری در سال 1345 به ایران بازگشت و با رتبه دانشیاری به عضویت هیات علمی گروه مهندسی برق دانشکده فنی در آمد .

در سال 1346 به سرپرستی دانشجویان دانشکده فنی منصوب و سال بعد به عنوان مدیر گروه مهندسی برق انتخاب شد. وی همچنین در سال 1351 به مقام استادی دانشکده فنی نائل آمد .

پس از آن تاسیس انستیتوی الکتروتکنیک را که مرحوم مهندس محمد مظفر زنگنه - استاد و رئیس اسبق دانشکده فنی - و همکارانش مهندس مسعود سلطانی و دکتر محمدی آغاز کرده بودند، به اتمام رسانید . ریاست آن را به عهده گرفت .

دکتر میری در دانشکده فنی دروس توزیع انرژی الکتریکی، انتقال انرژی الکتریکی، بررسی حالات گذرای در سیستم‌های قدرت را برای دانشجویان رشته برق دانشکده فنی، مبنای مهندسی برق را برای دانشجویان رشته مکانیک، معدن و متالورژی تدریس می‌کرد .

وی از سال 1352 تا 1357 ریاست دانشکده فنی را به عهده گرفت و در سال 1357 نیز مدتی رییس دانشگاه صنعتی امیرکبیر بود .

وی در اردیبهشت 1358 به آلمان برگشت و در دانشگاه کارلسروهه مشغول به کار شد و در سال 1363 در این دانشگاه به مقام استادی نائل آمد و سپس ریاست بخش «مدلسازی در شبکه‌های فشار قوی» را عهده‌دار شد .

عمده تحقیقات میری در زمینه‌های بررسی حالات گذرای، سیستم‌های قدرت، اتصال کوتاه در شبکه‌ها و محاسبات مقاومت پست‌های فشار قوی در مقابل باد و زلزله برای کارخانجات ABB و AEG بوده است .

وی همچنین با مرکز اتمی کارلسروهه در زمینه تکنولوژی مغناطیس‌های بزرگ همکاری داشته است. پژوهش در خصوص تغذیه الکتریکی برای پروژه‌های توکاماک و وندل‌اشتاین 7 «Xهمجوش هسته‌پی» در چارچوب همکاری با مرکز تحقیقات فیزیک پلاسما انستیتوی ماکس پلانک مونیخ از دیگر فعالیت‌های وی بوده است .

دکتر میری در سال 1381 بازنشسته شد ولی کماکان ضمن تدریس، سرپرستی پایان‌نامه‌های فوق لیسانس و دکتری را به عهده داشت .

حاصل سال‌های تدریس و تحقیق وی بیش از 200 مقاله علمی در مجامع و ژورنال‌های بین‌المللی است .

دختر دکتر امیر منصور میری، خانم دکتر راز میری (برق 78) از دانش‌آموختگان دانشکده فنی است.

من و دانشجویان فعال سیاسی آن دوران، ضمن بزرگداشت خاطره دکتر امیر منصور میری و ارج نهادن به تلاش علمی و مدیریت وی، دو پوزش به دکتر بدهکاریم.

ما معیار درستی از یک دانشکده فنی خوب نداشتیم و نمی دانستیم، آنچه او مدیریت می کرد در سطح بهترین دانشگاه های دنیاست، قدر آن نمی دانستیم و از آن باید و شاید استفاده نکردیم.

ما با سیاست های پیچیده ایران و جهان آشنا نبودیم و ناآگاهانه از دکتر درخواست هایی داشتیم که در اختیارات او نبود. هر چند بهترین امکانات فوق برنامه و ورزش را داشتیم، بهترین امکانات علمی و عملی (آزمایشگاه ها) را داشتیم، یاد می آید بارها عده زیادی از دانشجویان به اتاق دکتر میری می رفتیم و از او می خواستیم گارد دانشگاه را از دانشکده فنی و دانشگاه تهران بر چیند. هر چند دکتر اظهار می کرد این کار در حیطه قدرت من نیست و به سیاست کلی مملکت بر می گردد که من در آن تاثیری ندارم، من خواست شما را با مسئولین در میان می گذارم، اما من نمی توانم تصمیم بگیرم. ما زیر بار نمی رفتیم. حتی شوربختانه به دکتر توهین می کردیم.

دکتر میری اهل شعر و ادب بود. در مصاحبه با دکتر مسعود پورحسینی، هر چند صدایش بسیار ضعیف و حرف زدن برایش مشکل بود، اشعاری از بسطامی و عطار از بر خواند. دکتر میری خودش هم شعر می سرود و یکی از اشعارش را که به سیک مولوی و در شکوه از دوری از وطن بود، برای دکتر پورحسینی خواندند.

دکتر میری همچنین در مصاحبه تعریف کرد بعد از انقلاب سعی کردند برای او پرونده درست کنند. گفتند در کارگاه دانشکده فنی برای دکتر میری مبل ساختند. دکتر میری می گوید پس از نشان دادن قبض اجرت مبل خانه من، مشکل حل شد. اطلاعات جمهوری اسلامی طی نامه ای به ارکان که کپی آن به دکتر میری نیز فرستاده شد، تایید کرد که دکتر میری با ساواک همکاری نداشت.

دکتر میری در سالهای آخر عمر، در اثر یک بیماری عصبی جنب و جوشش خیلی کم شد و حرف زدن برای او بسیار مشکل شد.

یاد دکتر امیر منصور میری گرامی باد.

نمونه آثار دکتر امیر منصور میری:

محاسبه اتصال کوتاه در شبکه ها از طریق روش پتانسیلی N بکمک مولفه های متقارن متداول در اروپا و طریقه بکار برده شده در آمریکا

دوره 14، شماره 0، پاییز 1348، امیر منصور میری

[مشاهده مقاله](#)، | [اصل مقاله \(K 374\)](#)

فشار پس ماند الکتریکی در عایقها

دوره 11، شماره 0، پاییز 1347، امیر منصور میری

[مشاهده مقاله](#)، | [اصل مقاله \(K 542\)](#)

شکست فشار در شبکه مشترک تغذیه الکتریکی در شمال شرقی ایالات متحده آمریکا

مهندس امیر منصور میری، [مشاهده مقاله](#)، [اصل مقاله \(K 420\)](#)

[آزمایشگاه نمونه فشارقوی الکتریکی سال 1387](#)

بیشتر در باره زندگی و آثار دکتر امیر منصور میری بخوانید:

ویژه نامه هفتادمین سال تاسیس دانشکده فنی: دکتر امیر منصور میری، رئیس روزهای ملتهد دانشکده فنی

بولتن خبری، کانون مهندسیین و متخصصین ایرانی در آلمان

پ. ن. از شما بسیار سپاسگزار خواهم شد اگر اطلاعات و یا خاطراتی از دکتر امیر منصور میری دارید با من از یکی از راههای ارتباطی زیرین در میان بگذارید، تا باهم بتوانیم زندگینامه یکی از خدمتگذاران علوم و فنون در کشورمان را کامل تر کنیم.

۲۳ آبان ماه ۱۳۹۵

احد قربانی دهناری

گوتنبرگ، سوئد

ahad.ghorbani@gmail.com

<http://ahad-ghorbani.com>

<http://www.facebook.com/ahad.ghorbani.dehari>

<http://telegram.me/ahaddehnari>

پیوست ها:

دکتر مسعود حسینی پور تابستان 1391 در شهر کارلسروهه آلمان گفتگویی با استاد امیرمنصورمیری جهت ضبط خاطرات ایشان کرده است که چکیده آن در بولتن خبری، کانون مهندسين و متخصصين ایرانی در آلمان (شماره 34 ، اوت 2012) آمده است و من اینجا نقل می کنم. با تشکر از دکتر مسعود حسینی پور که سخاوتمندانه مصاحبه و عکس ها در اختیار من گذاشتند و اجاز دادند که کارهای ارزشمندش را در نوشته خودم منتشر کنم.:

به مناسبت عضویت افتخاری استاد میری در کانون

استاد امیرمنصورمیری در کنار ما

دکتر مسعود حسینی پور

در بهار سال کنونی آقای پروفیسور امیر منصور میری استاد سابق دانشگاه فنی کارلسروهه پیشنهاد هئیت مدیره برای عضویت افتخاری در کانون را پذیرفت. ایشان اکنون عضو افتخاری کانون مهندسين و متخصصين ایرانی در آلمان هستند. آقای پروفیسور میری که در حال حاضر در شهر کارلسروهه زندگی می کند، خوشروپانه و با کلام شیرین شان چند روز با آقای دکتر مسعود حسینی پور که به عنوان نماینده هیئت مدیره برای مصاحبه و ضبط خاطرات ایشان به آن شهر رفته بود، به صحبت نشست و خاطراتش را باز گو کرد. خاطرات این فرهیخته علمی و فرهنگی و عضو افتخاری کانون جداگانه منتشر خواهد شد. در زیر چکیده ای از این صحبت ها در بولتن این شماره درج میشود.

آقای پروفسور میری پیش از اشتغال در دانشگاه فنی پیشرو سال ها استاد دانشکده فنی (Elite Universität) کارلسروهه دانشگاه تهران بود و مدت پنج سال ریاست این دانشکده را عهد هدار بود. پروفسور میری آخرین رئیس دانشکده فنی تا قبل از انقلاب است که با درایت در آن سالهای پر تنش دانشگاه، به خصوص دانشکده فنی تهران، امور تدریس و امتحانات را تا حد ممکن میسر ساخت و در این راه چنان موفق شد که در ماههای پس از انقلاب و پس از استعفاء از مقام ریاست دانشکده توانست بدون مانع و اشکال از مرخصی تحقیقاتی استفاده نموده و راهی اروپا شود. ایشان در تابستان 1357 (با حفظ سمت، چند ماهی نیز ریاست دانشگاه امیر کبیر) پلی تکنیک (را به عهده داشت. پروفسور میری به خاطر استفاده از امکانات و همکاری با موسسات علمی و صنعتی آلمان برای پیش برد کار دانشکده فنی تهران، از طرف دولت آلمان فدرال مدال افتخار کسب نمود. در ایران نیز به ایشان Bundestverdienstkreuz به خاطر فعالی تهای علمی قبل از انقلاب نشان افتخار اهداء شده است.

استاد امیرمنصور میری در هنگام کودکی در کنار خانواده

تولد و کودکی

1314 خورشیدی (در اهواز و درهنگامی (تولد میری در سال 1935 است که خانواده به همراه پدر که نظامی بود، از تهران به این شهر کوچیده بودند. برادرش نیز بعدها به ارتش میپیوندد و از اولین خلبانان نیروی هوایی م یگردد.

دوران دبستان را ابتدا در مدرسه کوبیه سپری کرد که بعد خسرو خاور نامیده شد و در آن سال ها دبستانی مختلط بود، سپس به دبستان غضائری رفت.

نوجوانی

پس از اتمام دبستان ابتدا به دبیرستان البرز که کالج آمریکائی یها نامیده می شد، رفت و سپس تا کلاس یازدهم به دبیرستان شرف، از آنجائی که این دبیرستان فاقد کلاس آخر بود، مجدداً به دبیرستان البرز به مدیریت دکتر مجتهدی بازگشت و شاگرد اول سال آخر رشته ریاضی دبیرستان البرز گردید. دبیرستان شرف واقع در منیریه تهران، یکی از مراکز دانش آموزان چپ و کمونیست بود. در ای نجا با قندچی دوست می شود که در شانزدهم آذر 1332 در دانشکده فنی همرا با دو دانشجوی دیگر کشته شد.

تحصیلات دانشگاهی

امیرمنصور به اصرار خانواده راهی خارج از کشور م پیشود. از بورس 1332 (تحصیلی امریکا صرفنظر کرده و در زمستان 1953 خورشیدی (به آلمان می رود. او با توصیه دکتر مجتهدی، رئیس دبیرستان البرز رشته برق را انتخاب م یکنند. برای کارآموزی پیش دانشگاهی در شعبه برق يك کارخانه کشتی سازی در هامبورگ به مدت ده ماه کار می کند و سپس تحصیل خود را در دانشگاه فنی هانور آغاز می نماید. قسمت پایه تحصیل را در چهار ترم، یعنی کوتاه ترین مدت به پایان می رساند. این موفقیت شامل فقط 12 دانشجو از 77 نفر می گردد. دوره فوق لیسانس او سال 1960 میلادی که اکنون Prof. Lau به پایان می رسد. استاد راهنمای او پرفسور لائو تقاضای تدریس در دانشگاه فنی کارلسروهه را پذیرفته بود، از او می خواهد که همراه وی از هانور به آن دانشگاه رفته و در مقطع دکترا مشغول شود که چنین نیز شد. امیر منصور میری در اکتبر 1965 میلادی امتحان دکترای خود را با نتیجه بسیار خوب گذراند. موضوع تحقیق او "طریقه پیدا کردن تانژانت دلتای کابل در نوسانات" بود.

Verfahren der gedämpften Schwingung zur Bestimmung von Verlust der $tg\Delta$ im Kabel

دکتر میری حدود یکسال در دانشگاه کارلسروهه و صنایع برق آلمان (سازمان برق استان بادن) به کار و پژوهش مشغول بود و سپس عازم ایران گردید.

بازگشت به ایران

اولین پست دانشگاهی دکتر میری اشتغال در گروه مهندسی برق با رتبه استادیاری در دانشکده فنی در سال 1967 (میلادی) 1346 خورشیدی (بود. یکسال بعد علاوه بر ریاست این گروه سرپرستی دانشجویان را نیز ب هعهده گرفت. مدتی بعد رئیس انستیتوی تازه تاسیس الکترونیک شد. در سال 1973 میلادی (1352 خورشیدی) با درجه استادی ریاست دانشکده فنی دانشگاه تهران را متقبل شد که 5 سال عهده دار آن بود. جو آن زمان چنین بود که روسای دانشکده فنی(مرکز تن شهای سیاسی (مدت زیادی در این مقام نم یماندند. از بین یازده نفر روسای پیشین دانشکده فنی فقط سه نفر طولانی تر از وی (درسال های نسبتاً آرام (ریاست کردند: رهنما، ریاضی و بازرگان.

ساختمان دانشکده فنی دانشگاه تهران

استاد میری در تابستان 1357 چند ماهی ریاست دانشگاه صنعتی امیر کبیر را بعهده گرفت ولی بدلیل شخصی مجدداً به طور کامل به دانشکده فنی بازگشت.

اروپا و دانشگاه کارلسروهه

1358 (با استفاده از امکان تحقیقاتی) استاد میری در بهار 1978 اساتید دانشگاه به اروپا رفته و در دانشگاه سابقش مشغول تحقیق و تدریس گردید . کم تر از پنج سال بعد دانشگاه صنعتی کارلسروهه به او عنوان استادی(پروفسور)داد و ریاست بخش مدلسازی در شبکه ای فشار قوی را به او سپرد . همکاری با مرکز اتمی کارلسروهه در زمینه تکنولوژی مغناطی سهای بزرگ هم از کارهای تحقیقی ایشان محسوب می گردد . در میان دروس تدریسی وی می توان از توزیع انرژی الکتریکی، انتقال انرژی الکتریکی، بررسی حالات گذرائی در سیستم قدرت را نام برد . هر چند که پایگاه اصلی پروفسور میری دانشگاه کارلسروهه است، ولی او در دانشگاه های دیگر و نیز به زبان انگلیسی تا سال 2002 که زمان باز نشستگی اوست تدریس می کرد. البته ایشان سا لها پس از تقاعد نیز به تحقیق و سرپرستی علمی دانشجویان در همه مقاطع مشغول بودند.

کتاب و مقاله های علمی

شمار مقالات علمی پروفسور میری در مجلات دانشی - پژوهشی بیش از 200 است . کتاب علمی ایشان بررسی حالات گذرائی در سیستم های قدرت (ازانتشارات اشپرینگر، سال 2000) هنوز یکی از پایه های تدریس صنعت برق در بسیاری از دانشگاه هاست.

فشرده زندگینامه دکتر امیر منصور میری به آلمانی

Professor Amir Mansour Miri, Ehrenmitglied des VINI

Dr. Massud Hosseinipour

Seit dem Frühjahr dieses Jahres ist Herr Prof. Dr.-Ing. Amir Mansour Miri, emeritierter Professor der Technischen Universität Karlsruhe Ehrenmitglied des VINI. Herr Prof. Miri studierte an der Technischen Universität Elektrotechnik und legte seine Promotion 1965 mit dem Thema:

Verfahren der gedämpften Schwingung zur Bestimmung von Verlust der $tg\Delta$ im Kabel

an der Technischen Universität Karlsruhe ab. Nach einer einjährigen Forschungsarbeit in der Elektroindustrie kehrte er 1967 in den Iran zurück und begann dort seine Arbeit an der Technischen Fakultät der Universität Teheran. 1973 erhielt er den Grad des Ordentlichen Professors und im selben Jahr wurde er Dekan der Technischen Fakultät. Er übte diese Tätigkeit fünf Jahre lang aus und während dieser Zeit erhielt er wegen seines außerordentlichen Einsatzes für den Aufbau der Kooperation mit Wissenschaftlern und der Industrie in Deutschland das deutsche Bundesverdienstkreuz. Professor Miri war neben seiner Tätigkeit als Dekan der Technischen Fakultät der Universität Teheran 1979 Präsident der Technischen Universität Amir Kabir (Polytechnikum).

Prof. Amir Mansour Miri Dekan der Technischen Fakultät der Universität Teheran 1974-1979

Diese Aufgabe gab er nach einer kurzen Zeit aus persönlichen Gründen zurück und konzentrierte sich wieder auf die Arbeit an der Technischen Fakultät.

Nach der iranischen Revolution übergab Professor Miri das Dekanat an seinen Nachfolger und begab sich für ein Forschungsjahr nach Deutschland.

Danach nahm er Tätigkeiten in Forschung und Lehre der Technischen Universität Karlsruhe an, von der er auch inzwischen die Professur erhielt.

Herr Professor Miri ist seit 2002 emeritiert.

Er ist mit mehreren Preisen ausgezeichnet. Seine technischen Veröffentlichungen betragen über 200 Artikel. Sein Buch „Ausgleichsvorgänge im Elektronenenergiesystem,“ (Springer Verlag, 2000) ist immer noch eine Grundlage der Lehre in der Elektrotechnik.

فشرده زندگینامه دکتر امیر منصور میری به انگلیسی

Amir Mansour Miri, dean, engineering educator

Amir Mansour Miri, Iranian engineering educator, dean. Recipient Iranian Homajun medal, 1975, Bundesverdienstkreuz der Bundesrepublik Deutschland, Federal Republic Germany, 1976.

Background

Miri, Amir Mansour was born on July 2, 1935 in Ahwaz, Khousestan, Iran. Arrived in Germany, 1979. Son of Seid Mohsen and Jamileh (Fathi) Miri.

Education

Diploma in engineering, University Hannover, Germany, 1960. Doctor of Philosophy in Engineering, University Karlsruhe, Germany, 1965.

Career

Associate professor University Teheran, Iran, 1966-1972, full professor faculty engineering, 1972-1979, dean of students faculty engineering, 1967-1968, chairman department electrical engineering, 1968-1972, director Institute Electrical Engineering, 1971-1979, dean faculty engineering, 1972-1979. Senior researcher Institute Electrical Energy Systems & High-Voltage Technology University Karlsruhe, 1979-1984, honorary professor, since 1984. Member Iranian Electrotechnical Standards Committee, 1972-1979, president, 1978-1979.

Rector Polytechnic University Teheran, 1978-1979. Board member Doctor of Philosophy Foundation Superconductivity, University Karlsruhe, since 2000, Doctor of Philosophy Foundation Numerical Electromagnetic field calculation, since 1998. Member industrial chair on atmospheric icing of power network equipment University Quebec, Chicoutimi, since 1996.

Works

Author: Ausgleichvorgänge in Elektroenergiesystemen (reference book), 2000. Contributor articles to professional journals.

Membership

Member International Council on Large Electric Systems (in French: Conseil International des Grands Réseaux Électriques, abbreviated CIGRÉ) (task force 23-03 since 1991), OPTIM (co-chairman and honorary chairman 2000, key speaker and honorary chairman 2002 conference), Short Circuit Currents Conference (science committee since 1992).

Personality

Interests

Classical music, opera.

Connections

Married Irandokht Safi. 1 child, Raz.
father: Seid Mohsen Miri
mother: Jamileh (Fathi) Miri
spouse: Irandokht Safi
child: Raz Miri

<http://prabook.com/web/person-view.html?profileId=42418>

پروفیسر منصور میری

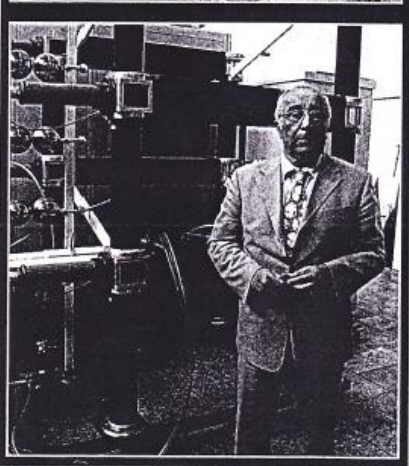
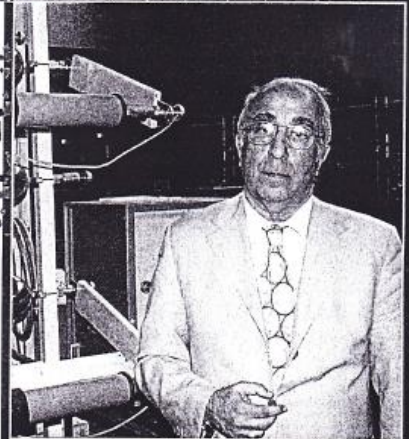
پروفیسر منصور میری
 دکتر امیر منصور میری
 امیر منصور میری
 پروفیسر منصور میری
 منصور میری

دکتر امیر منصور میری

رئیس روزهای ملتهب دانشکده فنی

دانشگاه ادامه داد. ۸ ماه نیز در اولین پروژه ۴۰۰ کیلوولتی انتقال انرژی الکتریکی سازمان برق ایالت هادنه مشارکت کرد. در سال ۱۳۲۵ به ایران بازگشت و با رتبه دانشیاری در گروه مهندسی برق دانشکده فنی مشغول به کار شد.
 در سال ۱۳۲۶ به سرپرستی دانشجویان دانشکده فنی منصوب و سال بعد به به عنوان مدیر گروه مهندسی برق انتخاب شد. دکتر میری در سال ۱۳۵۱ به مقام استادی دانشکده فنی تانل شد. پس از آن تاسیس انستیتو الکتروتکنیک را که مرحوم محمد مظفر زنگنه (استاد و رئیس سابق دانشکده فنی) و همکارانش مهندس سلطانی و دکتر محمدی آغاز کرده بودند به اتمام رسانید و ریاست آن را به عهده گرفت. وی تا بهمن ماه ۱۳۵۷ ریاست دانشکده فنی را نیز به عهده داشت و در سال ۵۷ مدتی نیز رئیس

زمانی که التهاب انقلاب اسلامی دانشگاه ها را دربرگرفته بود، دکتر امیر منصور میری ریاست دانشکده فنی را به عهده داشت. دکتر میری در سال ۱۳۱۲ در اعزاز به دنیا آمد. او سالهای متوسطه را در دبیرستانهای شرف و البرز تهران تحصیل کرد و در سال ۱۳۳۲ دیپلم خود را از دبیرستان البرز دریافت نمود. از همکلاسان وی در دبیرستان شرف، مهدی قالیبافیان، اردشیر جهانشاهی و مرحوم قندچی بودند. وی در سال ۱۳۳۲ برای ادامه تحصیل راهی آلمان شد. در سال ۱۳۳۹ مدرک فوق لیسانس خود را از دانشگاه هاننور اخذ و برای ادامه تحصیل به دانشگاه کارلسروهه رفت و در آنجا در سمت دستیار شروع به فعالیت کرد. سال ۱۳۴۶/دکترای مهندسی برق خود را از این دانشگاه دریافت کرد. پس از آن به مدت یکسال فعالیتهای علمی خود را در آن

دانشگاه صنعتی امیرکبیر (پلی تکنیک) بود.

وی در اردیبهشت ۱۳۵۸ به آلمان برگشت و در دانشگاه کارلسروهه مشغول به کار شد. در سال ۱۳۶۳ در این دانشگاه به مقام استادی نائل گردید و سپس ریاست بخش «مدلسازی در شبکه های فشارقوی» را عهده دار شد. عمده تحقیقات وی در زمینه های بررسی حالات گذرایی، سیستم های قدرت، اتصال کوتاه در شبکه ها و محاسبات مقاومت پستهای فشار قوی در مقابل باد و زلزله برای کارخانجات ABB و AEG بوده است. همچنین وی با مرکز اتمی کارلسروهه در زمینه تکنولوژی مغناطیسیهای بزرگ همکاری داشته است. پژوهش در خصوص تغذیه الکتریکی برای پروژه های توکاماک و رندل اشتاین 7X همجویش هسته ای» در چارچوب همکاری با مرکز تحقیقات فیزیک پلاسما انستیتو ماکس پلانک مونیخ از دیگر فعالیتهای وی است.

وی در سال ۱۳۸۱ بازنشسته شد. ولی کماکان ضمن تدریس، سرپرستی پایان نامه های فوق لیسانس و دکترارا یعهده دارد و همچنان به انجام پروژه های تحقیقاتی با صنایع ادامه می دهد.

دکتر میری در دانشکده فنی دروس توزیع انرژی الکتریکی، انتقال انرژی الکتریکی، بررسی حالات گذرایی در سیستم های قدرت را برای دانشجویان رشته برق دانشکده فنی، میانی مهندسی برق را برای دانشجویان رشته مکانیک، معدن و متالورژی تدریس می کرد. در دانشگاه کارلسروهه نیز تدریس سیستم های قدرت، بررسی حالات گذرایی در سیستم های قدرت را بعهده داشت. این دوس در دپارتمان بین المللی کارلسروهه در مقطع فوق لیسانس برق توسط وی به انگلیسی نیز تدریس می شد. حاصل سالها تدریس و تحقیق وی بیش از ۲۰۰ مقاله علمی در مجامع بین المللی و ژورنالها و نیز نکتیواب «درسی» بررسی حالات گذرایی در سیستم های قدرت» به زبان آلمانی که توسط انتشارات

✓ اکنون حس می کنم همه دانشجویانم را دوست داشته و دارم و برای همه آنها در هر جایی که هستند آرزوی موفقیت می کنم

اشپرینگر منتشر شده است. دکتر میری در مورد زمینه های علاقه خود به مهندسی می گوید: «ریاضی من بسیار خوب بود و شاگرد اول بودم. استعداد ریاضی داشتم و دنبال رشته ای بودم که مشکلتر از بقیه باشد و با آن دست و پنجه نرم کنم. برادرم که در آن سالها در اروپا زندگی می کرد، همواره از تلاش و کوشش حیرت انگیز آلمانها در دوره بازسازی پس از جنگ که منجر به اقتدار صنعتی آنها شده بود، صحبت می کرد. از اینرو با وجود داشتن پذیرش و بورس از امریکا به آلمان رفتم و در آنجا از میان رشته ها، مهندسی برق را بخاطر چالش های خاص آن انتخاب کردم. در دوره فوق لیسانس استاد خوبی داشتم. او از هانوور به کارلسروهه رفت و به همین جهت من هم به دانشگاه کارلسروهه رفتم و در آنجا ضمن انجام وظیفه در سمت دستیاری وی دکترای مهندسی برق - قدرت را اخذ کردم.»

بازگشت از آلمان و شروع به کار در دانشکده فنی؛ پس از بازگشت از آلمان دکتر مجتهدی، که مرا از زمان تحصیل در دبیرستان البرز می شناخت، معرفی نامه ای برای کار در دانشگاه صنعتی شریف (آرپامهر سابق) به من داد و ضمناً از دانشگاههای شیراز و تبریز درخواست همکاری داشتم. ویژگی این دانشگاهها این بود که می توانستم دوره خدمت سربازی را به صورت کار در دانشگاه سپری کنم. ولی در زمان قرعه کشی دوره سربازی از خدمت معاف شدم و در نتیجه از اواخر سال ۴۵ در دانشکده فنی که مدنظرم بود، مشغول به کار شدم.»

دکتر امیر منصور میری تصویر دانشکده فنی در سالهای فعالیت خود را اینگونه توصیف می کند:

«در اوایل شروع به کار استاد جوان و فعالی بودم که با دانشجویان روابط صمیمانه ای داشتم و بین آنها محبوبیت زیادی پیدا کردم، به همین دلیل پس از یک سال از شروع به کار در دانشکده فنی به عنوان سرپرست دانشجویان منصوب شدم. پس از انتخاب به عنوان مدیر گروه این روابط

صمیمانه ادامه داشت. در اواخر سال ۱۳۶۹ و اوایل ۵۰، فعالیتهای سیاسی دانشجویان در حال اوج گیری بود و بسیاری از دانشجویان درگیر مبارزات شدند. بخاطر دارم یکی از دانشجویان آرام و ممتاز به نام خطیب، که از فعالان سیاسی بود آن روزها دستگیر شد. من و استادان دیگر برای آزادی او از طریق رئیس دانشگاه تلاش زیادی کردیم.

به تدریج تصدی مدیریت گروه که به اقتضای خود، اعمال نظم و مقررات آموزشی را به دنبال دارد و بعدها ریاست دانشکده فنی بین من و دانشجویان فاصله ایجاد کرد و در نهایت به شکل مقابله درآمد. در سالهای اول تنها در سالروز ۱۶ آذر، جو سیاسی در دانشکده فنی برقرار بود و بقیه ایام سال تحرک خاصی نبود. ولی بعداً به هر بهانه ای (مسائل صنفی، دانشجویی و...) آن حرکات شدت می گرفت.

در آملی تاثیر دانشکده فنی درگیری لفظی به وجود می آمد و دائم در حال گفتگو و چانه زنی با نمایندگان دانشجویان در سلف سرویس، اتاق کوهنوردی و انجمن اسلامی بودیم. من در ابتدای کارم در سمت رئیس دانشکده به استادان و همکاران قول داده بودم که برای اعمال نظم و مقررات و سروساماندهی به وضعیت آموزشی دانشکده از هیچ کوششی دریغ نکنم و معتقد بودم برای رسیدن به این هدف باید همگی تلاش کنیم و پیامدهای آن را بپذیرا باشیم. به ویژه آنکه آن دوران، سالهای تغییر سیستم آموزشی از نظام سالی به واحدی بود که تا مدتها مشکلات آن ادامه داشت. استخدام استادان جوان و تازه نفس شاخص، دور شدن از سیستم قدیم آموزشی همه و همه چالشهای ما برای کار در آن دوران بود. اجرای برنامه امتحانات طبق تقویم آموزشی که یکی از بحثهای همیشگی ما با دانشجویان و محل چانه زنی آنان بود و بحث دانشجویان مشروطی که باید اخراج می شدند همگی باعث می شد تا بین من به عنوان مسوول اجرایی دانشکده و دانشجویان، که روزی روابط صمیمانه ای بین ما حاکم بود،

✓ در اوایل شروع به کار استاد جوان و فعالی بودم که با دانشجویان روابط صمیمانه ای داشتم و بین آنها محبوبیت زیادی پیدا کردم

فاصله بیندازد.

محیط، محیط آرامی نبود. با همه این مشکلات، شورای دانشکده متحکم و منسجم مراحمایت می کرد و من نیز با دلگرمی با مراکز مختلف صنعتی و کارخانجات تماس می گرفتم و برای یافتن محل کارآموزی برای دانشجویان و تخصیص بودجه برای دانشکده تلاش می کردم. حتی دانشجویان را برای کارآموزی به خارج از کشور می فرستادیم. همچنین برای ادامه تحصیل دانشجویان، قراردادی با ۱۳ دانشگاه و مراکز آموزش عالی فرانسه (گراته اکول) با هماهنگی و هدایت مرکزی مدرسه عالی راه و پل (ENPC) و مدرسه عالی معادن (ENSMP) منعقد کردیم که بسیاری از استادان بعدی دانشکده از این طریق بورسیه شده و جهت ادامه تحصیل عازم فرانسه شدند.

او به نحوه انتخاب خود به ریاست دانشکده اشاره می کند و می گوید: «علت انتخاب من به سمت ریاست دانشکده فنی به علت مهارتهای علمی توام با مهارتهای اجرایی بود نه به علت وابستگی به فرد یا تشکیلات خاصی. قبلا نیز اشاره کردم شرایط اجتماعی چنان در حال تغییر بود که لزوم وجود فردی سختکوش و فعال بدون وابستگیهای خاص که بتواند با دانشجویان تعاملی منطقی برقرار کند، احساس می شد. به ویژه آنکه سیستم آموزشی دانشکده دچار هرج و مرج بود. در این شرایط دانشکده احتیاج به سروسامان دادن داشت، من هم به عنوان استاد و هم به عنوان سرپرست دانشجویان و بعدا مدیر گروه ارتباط نزدیک و صمیمی با دانشجویان داشتم. از سویی جوانی سختکوش بودم، بنابراین به زعم آنان بهترین گزینه محسوب می شدم. دانشجویان

هم در ابتدا بسیار استقبال کردند. علت تداوم و ایستادگی من هم در تمام دوره سروزولیت اعتقاد به ایجاد نظم و اعمال مقررات آموزشی برای سروسامان دادن به وضعیت آموزشی دانشکده و ایفای تعهدی بود که در ابتدای کار به استادان داده بودم، همچنین حمایت شورای دانشکده (متشکل از رئیس، معاون آموزشی، معاون اداری و مالی، مدیران انتخابی گروههای آموزشی و نمایندگان گروهها) مرا دلگرم می کرد.

در سال ۱۳۵۷ روال جدیدی برای تصدی ریاست دانشکده اتخاذ شد و من به عنوان رئیس انتخابی دانشکده از طرف شورای دانشکده نایب شدم. تا آنکه در بهمن ۱۳۵۷ استعفای خود را به همین شورا تقدیم کردم و با استفاده از فرصت مطالعاتی عازم آلمان شدم و توانستم فعالیتهای علمی و تحقیقاتی خود را در دانشگاه

✓ **به تدریج تصدی مدیریت گروه که به اقتضای خود، اعمال نظم و مقررات آموزشی را به دنبال دارد و بعدها ریاست دانشکده فنی بین من و دانشجویان فاصله ایجاد کرد**

کارلسروهه از سر گرفته و بدون وقفه ادامه دهم. در اینجا لازم می‌دانم از اعضای شورای دانشکده بالاخص هیات علمی، کارمندان دانشکده، کارمندان اداره آموزش و سرپرستی دانشجویان که صمیمانه و بی دریغ برای سامان دادن به وضع آموزشی دانشکده تلاش کردند، تشکر کنم.» و خاطرات:

«یکی از بهترین خاطرات من جشن ۲۴ سالگی دانشکده فنی است که در سال ۱۳۵۷ برگزار کردم. شرایط به شدت در حال تحول بود. شاید حس می‌کردیم دیگر مجاللی برای چنین جشنی نماند!!»

خاطره دیگر این بود که روزی بر اساس مذاکره وزیر پست و تلگراف و تلفن با رئیس دانشگاه قرار بر این شد که ساختمانی جهت تحقیقات در زمینه مخابرات در زمینهای دانشگاه احداث شود. زاپنی‌ها تجهیزات آزمایشگاههای این مراکز را مهیا نموده و تعدادی کارشناس به ایران اعزام کردند. من هم با انتخاب رئیس مرکز (دکتر عضو امینیان دانشیار دانشکده فنی) و آقایان دکتر آزر، دکتر دولتشاهی، دکتر رضایی، دکتر رشوند و دکتر نادر اصفهانی ... به عنوان مسولان بخش‌های مختلف این مرکز این موسسه را راه‌اندازی کردم. من عضو هیات امنای این مرکز تحقیقاتی بودم که مرکز تحقیقات مخابرات ایران نام گرفت. در این مرکز امکان مشارکت در پروژه‌های تحقیقاتی برای بسیاری از دانشجویان در زمینه مخابرات فراهم شد.

داستان دیگر مربوط به کارگاه‌های امیرآباد است. در اوایل دهه ۱۳۴۰ آلمان یک نمایشگاه صنعتی در امیرآباد برگزار کرد که سالنها، تاسیسات و برخی از وسائل (ماشینهای تراش و...) را پس از اتمام نمایشگاه برای دانشکده فنی به جا گذاشتند. مدتها در آنجا کارهای انتقاعی می‌شد و میز و صندلی تولید می‌شد. دانشکده‌های دانشگاه تهران مجبور بودند وسایل مورد نیاز خود را از آنجا خریداری کنند. این موسسه انتقاعی هر سال متضرر می‌شد و ضرر آن متوجه دانشکده فنی بود. به این

وضعیت خانمه دادم و آنجا را منحل کردم. به جای آن مرکز تعليماتی کارگاههای دانشکده فنی برای آموزش دانشجویان تاسیس کردم. پس از ساخت انستیتو الکترونیک و افتتاح آن در سال ۱۳۵۹ با حضور رئیس دانشگاه و سفیر آلمان و برخی دیگر از مقامات و سپس نرده‌کشی پیرامون محوطه دانشکده فنی، درختکاری، ساخت زمین والیبال و بسکتبال در امیرآباد یک مجموعه آموزشی و قابل استفاده برای دانشجویان که امروزه پردیس ۲ دانشکده فنی نام دارد شکل گرفت. تجهیزات انستیتو الکترونیک را دولت آلمان به ازای بخشی از طلب دولت ایران بابت ذوب آهن خریداری شده قبل از جنگ جهانی دوم (که هیچگاه به ایران نرسید) به دانشگاه تهران داد.»

دکتر میری تاسیس دانشگاه آلمانی - ایرانی (گیلان) را این گونه شرح می‌دهند:

«عضو هیات موسس دانشگاه آلمانی - ایرانی بودم که حدود سال ۱۳۵۵ تاسیس شد و هدف آن ایجاد یک دانشگاه جامع با سبک و سیاق آلمانی بود. قرار بود دانشجویان آن، زبان آلمانی خوانده و درس را به سیستم آلمانی فرا بگیرند. دوره لیسانس آن نیز ۵ ساله طراحی شده بود. این دانشگاه در رشت و در سال ۱۳۵۷ اولین دوره دانشجویان را پذیرفت. مضافاً تعدادی از فارغ التحصیلان دانشکده فنی جهت تأمین کادر آموزشی این دانشگاه برای ادامه تحصیل و اخذ درجه دکترا به دانشگاه کارلسروهه اعزام شدند.»

وی در مورد دانشجویان فنی چنین اظهار نظر می‌کند:

«فارغ التحصیلان دانشکده فنی عمدتاً افرادی باهوش و با استعداد هستند. کشور ما در بسیاری از عرصه‌های علمی و صنعتی مدیون فعالینها و شلاتینهای آنان بوده و هست. آن عده از فارغ التحصیلانی که برای ادامه تحصیل به خارج از کشور رفته‌اند در مقایسه با دانشجویان خارجی موفق‌تر و در زمره زبده‌ترین دانشجویان بوده‌اند. این فارغ التحصیلان برای

ادامه تحصیل دانشگاههای آمریکا و کانادا را انتخاب می‌کنند و معدودی از آنها در دانشگاههای آلمان به ادامه تحصیل مشغولند من جمله دخترم را که فارغ التحصیل رشته فوق لیسانس مهندسی پزشکی دانشکده فنی می‌باشد، در حال حاضر در دانشگاه کارلسروهه مشغول انجام تز دکترا می‌باشد. او از نظر علمی و تحقیقاتی مورد تحسین و تشویق استادانش در این دانشگاه می‌باشد که نتیجه ارزش بالای تحصیل در دانشکده فنی تهران را ثابت می‌کند.

در حال حاضر جمعی از استادان حاضر و برجسته دانشگاههای ایران را فارغ التحصیلان دانشکده فنی تشکیل می‌دهند. در خارج از ایران بسیاری از این فارغ التحصیلان در رشته‌های مختلف مهندسی مشغول تدریس و تحقیق هستند و عناوین مهم علمی و تحقیقاتی کسب کرده‌اند. من طبق رشته تخصصی خودم می‌توانم تعدادی از دانشجویان سابق خود را که بر حسب اتفاق با نام آنها یا خود آنها در مقالات و کنفرانسها روبرو شده‌ام نام ببرم.

دکتر یحیی رحمت سمیعی که قبلاً در NASA بوده و در حال حاضر استاد UCLA است، دکتر احمد فیاضی، دکتر کاره پهلوان که اکنون در Worcester آمریکا مشغول به کار است و دکتر حبیب‌الله رشوند در آلمان. اکنون حس می‌کنم همه دانشجویانم را دوست داشته و دارم و برای همه آنها در هر جایی که هستند آرزوی موفقیت می‌کنم.»

✓ یکی از بهترین
خاطرات من جشن ۲۴
سالگی دانشکده فنی
است که در سال ۱۳۵۷
برگزار کردیم

غبار راه طلب کیمیای بهروزی است

"حافظ"

غلام دولت آن خاک عنبرین بویم

جناب آقای پرفسور امیر منصور میری

دوست ارجمند و گرامی بدون تردید مستحضر می باشید که تلاش پی گیر و کوشش بی دریغ و ثمربخش انسان های پژوهشگر به ویژه از راه کشف رمز و رازهای طبیعت و در اختیار گرفتن و تسلط بر آنها با اتکاء به دانش بشری، جهت آسایش و رفاه انسان در طول تاریخ نمودار برجسته ای از کارنامه درخشان گذشته و روزمره انسانی است.

جنابعالی یکی از پویندگان این راه انسان دوستانه در طول زندگانی پربار خود می باشید، دوستان و هم دوره ایهای شما در دبیرستان شرف و در دانشکده فنی دانشگاه تهران از دور و نزدیک از کوشش های اجتماعی و مردم دوستانه شما از یک طرف و تلاش های پژوهشگرانه و تحقیقات مجددانه جنابعالی از سوی دیگر در زمینه های علمی خاطرات خوش آیند و دل پسندی دارند سرانجام این راه پرنشیب و فراز و خستگی ناپذیره رخ داد چشم گیر مقام پرفسوری و احراز مقام استادی ممتاز در چند دانشکده بین المللی آلمان و تدریس در مرحله دکترا است جنابعالی با کسب این مقام موجب سربلندی افزونتر خویش و افتخار فامیل و دوستان و سایر هموطنان عزیز گردیده اید.

بر همین اساس جمعی از یاران دبیرستان شرف تهران در سالهای تحصیلی ۱۳۳۸-۱۳۳۷ در گردهمائی ماهیانه (پنجم دیماه ۱۳۸۵ در تهران سالن رستوران برگ سبز) ضمن امضاء یک جلد (شرح غزلیات حافظ) این رند زندگی آموز و متفکر بزرگ اجتماعی قرن هشتم هجری

که بدون تردید بعنوان یکی از منادیان و مبشران صلح و آزادمنشی
نه تنها در ایران بلکه در سایر کشورهای مترقی منجمله کشور آلمان
شهرت دارد و بوسیله اندیشمندانی چون " گوته " و " نیچه " مورد
احترام و ستایش فراوان قرار گرفته است بعنوان یادمان تقدیم حضور
شما می سازیم و در حد امکان از شما قدرشناسی می نمائیم. سلامتی
و سعادت و توفیق روزافزون شما و همه پویندگان راه علم و دانش و
خرد را صمیمانه آرزومندیم.

با مدد و یاری از حافظ

دست از وجود چومردان ره بشری
تا کیمیای عشق بیابی و زر شود

یاران دبیرستان شرف تهران
سالهای تحصیلی ۱۳۳۸-۱۳۳۷
پنجم دیماه ۱۳۸۵